

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

Константинъ Н. Петкановъ

Лудиятъ братъ

Тракийската равнина се спущаше отъ синитѣ поли на Странджа и гонѣше слънцето чакъ до водитѣ на Бѣлото море.

Изъ тая свѣтла равнина вървѣха трима здрави, снажни мъже, връщаха се отъ оранъ. Най-стариятъ отъ тѣхъ, бащата, погледна безоблачното небе, пое дълбоко въздухъ и шумно, продължително въздъхна.

— Деца, днесъ нѣма орачи изъ нивитѣ. Та само ние ли сме най-работнитѣ? Трѣбва нѣщо да се е случило. Не е на хубаво, гдето нѣма орачи изъ полето!

— Ти пъкъ, тате, все лошото мислишъ — обади се по-голѣмиятъ му синъ и прибави: сега сме свободни и никакво зло не може да ни се случи. Руситѣ смачкаха съ ботушитѣ си турцитѣ, и тукъ е вече българско. Докждето ти гледатъ читѣ, земята все е наша!

— Бате, тѣй е, както го казвашъ, но вчера чухъ, че руситѣ започнали да се изтеглятъ навжтре къмъ Балкана. Въ Лозенградъ никакъ не било весело — забеляза братъ му.

Бащата погледна синоветѣ си и поклати глава.

— Тѣй си и мислѣхъ — голѣмата ни радостъ не бѣше за хубаво! Пакъ ще има тегло да се тегли!..

Въ село пристигнаха уморени, мълчаливи. Оставиха добитѣка на женитѣ, а тѣ отидоха до близката кръчма. Завариха повече отъ петдесетъ души селяни да стоятъ прави около единъ другоселецъ, който разпалено говорѣше: